

Arrest

nr. 284 272 van 2 februari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL NAJATI
rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2023 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2023 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2023 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL die *loco* advocaat N. EL NAJATI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 1 december 2022 toe op het Belgische grondgebied en diende op 7 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

1.2. Op 12 december 2022 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de Zweedse autoriteiten om verzoeker op grond van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013/EU) terug te nemen.

1.3. De Zweedse autoriteiten stemden op 21 december 2022 in met deze terugname op grond van artikel 18.1, d) van de Verordening 604/2013/EU.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 2 januari 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.5. Verzoeker werd op 24 januari 2023 geïnterpelleerd door de politie van Gent naar aanleiding van een adrescontrole op het adres van zijn dochter.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 24 januari 2023 een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALED PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : M.(...)

voornaam : M.(...) A M

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Palestina

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te 127bis (Steenokkerzeel) om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Zweden, op basis van het Dublinakkoord van 21.12.2022, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 06.01.2023, met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 02.01.2023. Dhr. M.(...) verklaart in zijn hoorrecht van 12.01.2023 dat hij naar hier kwam omdat België goed zou zorgen voor asielzoekers en vanwege het gegeven dat België “sterk” is in gezinshereniging. Dhr. M.(...) heeft overigens een meederjarige dochter genaamd M.(...) S.(...) M.A. °15.10.1994, die erkend vluchteling is in België en waarmee hij gezinshereniging zou willen aanvragen. Van zodra hij recht op verblijf heeft in België zou hij zijn echtgenote en overige kinderen willen laten overkomen. Daarnaast verklaart dhr. MATAR dat hij 5,5 jaar in Zweden heeft geleefd en niet terugkeerde omdat zijn verzoek om internationale bescherming daar 4 keer geweigerd werd met een verbod om Zweden nog te betreden.

Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Zweden, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Zweden, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zweden het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Zweden, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van Zweden de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Zweden een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Tijdens zijn hoorrecht van 12.12.2022 verklaarde dhr. M.(...) dat hij over het algemeen in goede gezondheid verkeert, maar dat hij wel last zou hebben van zijn rechterarm, die niet volledig functioneert en die hij niet volledig kan strekken. Daartegenover staande verklaart hij in zijn hoorrecht van 12.01.2023 dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem zou belemmeren om terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Aangezien er geen medische documenten in zijn administratief dossier zitten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, gaan wij ervan uit dat betrokkene in staat is om te reizen naar Zweden.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt tevens niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 02.01.2023.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 12.01.2023 geen andere elementen aan. Gedurende de interceptie van PZ Gent van 24.01.2023 bleek tevens dat betrokkene samenwoont met zijn meerderjarige dochter mevr. M.(...) S.(...) M.A. en haar gezin. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige broers en zussen. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnert dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Een schending van artikel 8 EVRM kan hierom niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene heeft verschillende gesprekken gehad met de ICAM-coach (op 09.01.2023 en 12.01.2023), waarbij hij goed geïnformeerd werd over de Dublin-procedure alsook welke de mogelijke opties en gevolgen zijn. Hij verklaarde op 12.01.2023 aan de ICAM-coach dat hij niet naar Zweden wil gaan.

Betrokkene werkt dus niet mee aan de mogelijkheden tot vrijwillige terugkeer die hem worden aangeboden.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 02.01.2023 die hem betekend werd op 06.01.2023. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, M. E.(...), Attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Gent,

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel,

de betrokkene, M.(...) M.(...) A M, op te sluiten in de lokalen van het centrum 127bis te Steenokkerzeel vanaf 24.01.2023.

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5, § 1, tweede lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“OVERWEGENDE dat verzoeker in de onderhavige zaak sinds 24 januari 2023 van zijn vrijheid is beroofd met het oog op zijn verwijdering.

Verzoeker is derhalve onderworpen aan een uitzettingsbevel waarvan de tenuitvoerlegging op handen is. Derhalve staat, gelet op de bijzondere omstandigheden van het geval, vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat komt en geen effect sorteert.

dat er derhalve een reële mogelijkheid bestaat dat verzoeker naar ZWEDEN zal worden uitgezet ter uitvoering van het bevel tot uitzetting van 24.01.2023, waarvan de uitvoering op handen is. dat dus aan de extreme urgentie wordt voldaan.”

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 januari 2023 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel met het oog op zijn overdracht aan Zweden. Omwille van de vasthouding van verzoeker en zijn overbrenging met het oog op zijn overdracht, die op 2 maart 2023 in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. De ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de schending aan van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van Verordening nr. 343/2003/EG van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 343/2003/EG), in het bijzonder van artikel 3.2 van deze Verordening, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het hoorrecht, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“b. Schending van het recht om te worden gehoord

Verzoeker is van mening dat hij vóór de kennisgeving van het besluit om hem op een bepaalde plaats vast te houden met het oog op overbrenging naar de verantwoordelijke lidstaat in het geheel niet is gehoord, onder omstandigheden die het recht om te worden gehoord eerbiedigen.

dat verzoeker naar het centrum voor illegale immigranten is gebracht zonder dat hij is ondervraagd over zijn huidige situatie en gezondheidstoestand.

dat hij niet in de gelegenheid is gesteld om het bewijs te leveren van zijn afhankelijkheid van zijn dochter, zoals gevraagd, aangezien de beslissing rechtstreeks werd genomen.

Dat verzoeker echter volledig afhankelijk is van zijn dochter.

Dat ze hem in feite geld geeft om te leven.

Dat aangezien hij bij haar woont, hij gevoed en gehuisvest wordt.

Waardoor hij niet dakloos is.

Dat het recht van de burger op behoorlijk bestuur, dat het recht omvat om te worden gehoord voordat een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, een zaak is van eerbiediging van de rechten van de verdediging.

Dat de wederpartij derhalve de in het middel genoemde wettelijke verplichtingen niet is nagekomen.

Derhalve dient in casu de beschikking nietig te worden verklaard.

c. Schending van de artikelen 3 en 8 EVRM

DAT de tegenpartij meent dat BELGIE niet verantwoordelijk is voor het onderzoek van zijn asielaanvraag, die afhangt van ZWEDEN in toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980.

DAT artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 toelaat aan de Minister of zijn afgevaardigde om een asielaanvraag te onderzoeken zelfs indien de verantwoordelijkheid van de behandeling ervan niet afhangt van BELGIE, voor zover de vluchteling daarmee instemt.

DAT de instemming van de verzoeker geen enkele twijfel lijdt.

DAT de tegenpartij een automatische toepassing heeft gemaakt van het Reglement van de Europese Unie nr 604/2013 van het Europees parlement en van de Raad van 26.06.2013 zonder de toestand van de verzoeker te onderzoeken evenals artikel 3 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

DAT de rechtbank van eerste aanleg van BRUSSEL, in een vonnis van 18.05.2007, AR nr 07/227/C, gepubliceerd in het Blad van het Vreemdelingenrecht, aprilmei- juni 2007, pg 175, preciseert :

« Dat de rechten die werden toegekend door artikel 3 van het EVRM, absolute rechten zijn die opgelegd zijn aan de Lidstaten. Dat wanneer deze laatste de macht hebben om het binnenkomen, het verblijf en de verwijdering te controleren van niet-onderdanen op het grondgebied, dan moeten zij toch rekening houden met artikel 3 van het EVRM die een fundamentele waarde toekent waarvan de waarborgen dienen toegepast te worden onafhankelijk van de nationaliteit of de administratieve toestand van de belanghebbende op het grondgebied ».

DAT blijkt dat de wederpartij in deze zaak de elementen die wijzen op het bestaan van een door artikel 3 EVRM verboden reëel risico van een behandeling, niet zo grondig mogelijk heeft onderzocht.

DAT verzoeker niettemin had aangevoerd dat de voorwaarden voor opvang en behandeling van asielzoekers in ZWEDEN bijzonder moeilijk waren.

DAT staat er:

"Immigrantenpopulaties werden nog steeds bijzonder getroffen door de COVID-19- pandemie. Ontwikkelingsprojecten in het noorden van het land gingen door zonder de instemming van de betrokken inheemse Sami-gemeenschappen. De regering heeft een nieuwe wet beloofd inzake de erkenning van het geslacht in de burgerlijke stand op basis van zelfidentificatie. Voorstellen om de surveillancebevoegdheden van de politiediensten uit te breiden en het recht van particuliere beveiligingsbedrijven om geweld te gebruiken uit te breiden, hebben tot bezorgdheid geleid. Er zijn nieuwe maatregelen van kracht geworden die de mogelijkheden voor vluchtelingen of migranten om gezinshereniging te verkrijgen, beperken". (Beschikbaar op: <https://www.amnesty.be/infos/rapports-annuels/rapport-annuel-2021-rapportannuel-2021-europe-asie-een-trale/artiele/suede-rapport-annuel-2021>)

"Het vuurwapengeweld is toegenomen in sommige buurten met veel criminaliteit en sociale uitsluiting, vooral onder jonge mannen. Vrouwen uit de getroffen buurten hebben in september een demonstratie georganiseerd om op te roepen tot krachtiger maatregelen om sociale ongelijkheid en armoede aan te pakken". (Beschikbaar op: <https://www.amnesty.be/infos/rapports-annuels/rapport-annuel-2021-rapportannuel-2021-europe-asie-een-trale/artiele/suede-rapport-annuel-2021>)

"Volksgezondheidsstudies hebben aangetoond dat immigranten nog steeds onevenredig vaak worden getroffen door ernstige of dodelijke vormen van COVID- 19. Deze studies hebben gewezen op sociaal-economische factoren, zoals overbevolkte huisvesting, alsook op lagere vaccinatiegraden". (Beschikbaar op: <https://www.amnesty.be/infos/rapports-annuels/rapport-annuel-2021-rapportannuel-2021-europe-asie-centrale/artide/suede-rapport-annuel-2021>)

OVERWEGENDE dat de in 2021 gepubliceerde immigratiewet het voor vluchtelingen moeilijker maakt om een permanente verblijfsvergunning te krijgen.

"De recente immigratiewet van Zweden, die het voor vluchtelingen moeilijker maakt om een permanente verblijfsvergunning te krijgen, zal hun vermogen om in de samenleving te integreren, een stabiele baan te vinden of een normaal leven op te bouwen op cruciale wijze ondermijnen, terwijl zij leven met de onzekerheid dat hun verblijfsstatus periodiek wordt bedreigd, aldus het Euro-mediterraan Waarnemingscentrum voor de mensenrechten vandaag in een verklaring.

Het Zweedse parlement heeft onlangs een nieuwe verordening uitgevaardigd die de immigratiewetten nog strenger maakt om vluchtelingen te belemmeren permanent in Zweden te gaan wonen en deel uit te maken van de Zweedse samenleving, aangezien hun status en behoefte aan bescherming periodiek zullen worden getoetst en hun stabiliteit regelmatig in gevaar zal komen.

De nieuwe wet werd vorige maand door het Zweedse parlement goedgekeurd en trad op 20 juli in werking. Zij vervangt tijdelijke wetgeving die vijf jaar geleden werd ingevoerd om het toenmalige ongekeende aantal asielaanvragen te verminderen.

De wet, die eind april door de sociaaldemocratisch-groene regering werd ingevoerd, maakt verblijfsvergunningen voor vluchtelingen tijdgebonden, zoals onder de tijdelijke wet van 2016, en niet langer permanent zoals voorheen, sinds 1984.

Tijdelijke verblijfsvergunningen voor vluchtelingen zullen drie jaar geldig zijn, tenzij "dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde een kortere geldigheidsduur vereisen", en elke volgende nieuwe vergunning zal ook tijdelijk zijn en twee jaar geldig zijn.

Mensen met subsidiaire bescherming - wat betekent dat zij in hun eigen land worden geconfronteerd met foltering, de doodstraf of andere ernstige en individuele bedreigingen - en mensen in "uitzonderlijk moeilijke omstandigheden" zullen een verblijfsvergunning krijgen die slechts 13 maanden geldig is. Iets meer dan een jaar, ondanks hun grote kwetsbaarheid en de daaruit voortvloeiende behoefte aan bescherming.

Volgens de nieuwe regels wordt de verblijfsvergunning alleen verlengd als de situatie van de vluchteling niet is veranderd, maar dit lijkt verre van rechtszeker, transparant en voorspelbaar. In de EU is het al voorgekomen dat lidstaten bepaalde landen van herkomst als "veilig" beschouwen, terwijl duidelijk is vastgesteld dat zij dat niet zijn.

Bijvoorbeeld Denemarken met Syrië of Zweden zelf met Afghanistan, en dit is tot nu toe het geval geweest. De veranderingen zullen niet alleen gevolgen hebben voor vluchtelingen, maar ook voor alle andere niet-EU-buitenlanders die in Zweden wonen op een werk-, studenten- of gezinsvisum en permanent willen blijven. In een afzonderlijk en nog onduidelijk proces zullen Zweedse taal- en burgerschapskennisvereisten worden ingevoerd, alsook bewijs van een minimum aan financiële steun voor de persoon en de begeleidende familieleden. Volgens de nieuwe wet zal bijvoorbeeld de mogelijkheid van gezinshereniging worden geweigerd indien de gezinshereniger niet in staat is het gezinslid ook te onderhouden of indien hij of zij in Zweden niet over "passende huisvesting" beschikt.

Vorig jaar is een migratiecommissie met vertegenwoordigers van elke partij opgericht om, volgens de regering, een "humaan, rechtszeker en efficiënt" kader voor migratie te ontwikkelen. Toch staat Zweden met deze verscherping van de immigratieregels "op het laagste niveau in de EU als het gaat om migratiebeleid", vooral als men bedenkt dat tijdelijke verblijfsvergunningen ook zullen worden afgegeven aan kinderen en mensen in bijzonder moeilijke omstandigheden.

"Het besluit over tijdelijke vergunningen zal onzekerheid, angst en onveiligheid creëren onder migranten en vluchtelingen die in Zweden wonen en extra druk en obstakels opwerpen voor het welzijn en de integratie van mensen die zich toch al in een kwetsbare situatie bevinden", aldus Michela Pugliese, onderzoeker voor migratievraagstukken bij het Euro-mediterraan Waarnemingscentrum voor de mensenrechten. Het is moeilijk om deel uit te maken van de Zweedse samenleving, om te studeren, te werken en relaties op een vreedzame manier te ontwikkelen, als je leven daar letterlijk op zijn einde loopt". Euro-Med Monitor roept Zweden op het recht om asiel te zoeken en te genieten te eerbiedigen, te beschermen en te handhaven ; ervoor te zorgen dat bij de tenuitvoerlegging van de nieuwe wetgeving rekening wordt gehouden met de praktische implicaties en nadelige gevolgen ervan, met name voor kinderen en alle personen in kwetsbare situaties ; en af te zien van het opleggen van onnodig bureaucratische procedures die migranten dwingen in een staat van onzekerheid, onvoorspelbaarheid en angst te leven." (Artikel beschikbaar op <https://fr.euronews.com/2021/07/21/suede-gntree-en-vigueur-de-la-nouvelle-loisur-1-immigration>)

AANGEZIEN uw Raad er in uitspraak nr. 141.818 van 25.03.2015 aan heeft herinnerd dat met betrekking tot "het onderzoek van een algemene situatie in een land, het EHRM vaak belang hecht aan informatie die is vervat in recente rapporten van internationale organisaties die onafhankelijk zijn in de verdediging van de mensenrechten".

DAT verzoeker verklaarde dat hij niet naar Zweden kon terugkeren.

DAT verzoekers aanvraag in Zweden is afgewezen.

DAT in geval van terugkeer, verzoeker een volgend verzoek zal krijgen.

DAT, om dit verzoek ontvankelijk te verklaren, verzoeker nieuwe elementen moet hebben.

DAT er dus geen garantie is dat verzoeker zal worden geregulariseerd.

DAT de wederpartij in haar besluit verklaart dat er geen zekerheid bestaat dat verzoeker in een asielzoekerscentrum zal worden ondergebracht, aangezien hij na een Dublinprocedure en een volgend verzoek naar Zweden zal terugkeren.

dat verzoeker vreest naar ZWEDEN terug te keren vanwege het nieuwe immigratiebeleid.

Dat inderdaad :

" La Suède veut devenir « le pays le moins attractif d'Europe » pour dissuader les demandeurs d'asile. Le gouvernement libéral conservateur et l'extrême droite espèrent limiter au maximum les arrivées, à l'aide d'une campagne d'information internationale.

Officiellement, les Démocrates de Suède (SD, extrême droite) ne font pas partie du gouvernement. Les conservateurs, les libéraux et les chrétiensdémocrates ne cessent de le répéter. Et pourtant, mardi 24 janvier, quand la ministre de l'immigration, Maria Malmer Stenergard, a donné une conférence de presse pour présenter les nouvelles orientations de la politique migratoire suédoise, elle est venue accompagnée du patron des SD au Parlement, le député Henrik Vinge, chargé de faire la moitié de la présentation. Parmi les principales mesures, annoncées deux jours avant la réunion des ministres européens de la justice et des affaires intérieures à Stockholm, jeudi 26 et vendredi 27 janvier, le lancement d'une campagne d'information internationale destinée à faire savoir au reste du monde que la Suède a « changé de paradigme » en matière d'asile et d'immigration. Il faut « mettre un terme à l'absurdité » qui, selon la ministre, consiste, « pour l'administration suédoise, à faire la promotion de la Suède à l'étranger comme un pays aux nombreuses allocations, ce qui a contribué à faire venir les gens ici ».

« Changement de paradigme »

Désormais, le royaume Scandinave « ne sera pas plus généreux en matière d'asile que ce qui est exigé par le droit européen et les conventions internationales », a commenté Mme Malmer Stenergard. A ses côtés, Henrik Vinge, qui a commencé sa carrière comme chef de la communication des SD avant d'en devenir un des dirigeants, a assuré que, depuis son entrée en fonctions le 18 octobre, le gouvernement avait déjà fait beaucoup, notamment pour accélérer les expulsions.

Mais « pour que ce changement de paradigme fasse une percée, nous devons diffuser plus largement des informations concernant la nouvelle politique migratoire », a expliqué la ministre. D'où la campagne, aux contours plutôt flous, annoncée par le gouvernement à destination des administrations suédoises à l'étranger, des ambassades à Stockholm et des médias non suédois.

En 2015, le Danemark et la Norvège avaient acheté des encarts publicitaires dans des journaux au Liban et en Afghanistan pour dissuader les candidats à l'exil de s'y rendre. En mars 2020, Jimmie Akesson, le chef des SD, s'était rendu à la frontière gréco-turque pour distribuer des tracts, clamant que la Suède était « pleine ».

Selon Mme Malmer Stenegard, nul besoin de recourir à de telles méthodes : « Il ne faut pas sous-estimer le bouche-à-oreille », a-t-elle insisté, arguant que si « 163 000 personnes ont traversé toute l'Europe en 2015 pour rejoindre la petite et froide Suède », c'est parce qu'elles savaient que « les règles étaient plus généreuses ici ». Sur Riks TV, la chaîne de l'extrême droite, Henrik Vinge a précisé que le but de la majorité était de faire de la Suède « le pays le moins attractif d'Europe », pour inciter les demandeurs d'asile et les passeurs « à en choisir un autre ». (Artikel beschikbaar op [ht tps :/A>www.lemonde.fr/international/article/2023/01/25/stockholm-veutdissuader- les-demandeurs-d-asile-de-venir-en-suede 6159310 3210.html](https://www.lemonde.fr/international/article/2023/01/25/stockholm-veutdissuader-les-demandeurs-d-asile-de-venir-en-suede_6159310_3210.html)) Vrij vertaling

"Zweden wil 'het minst aantrekkelijke land van Europa' worden om asielzoekers af te schrikken De liberaal-conservatieve regering en extreem-rechts hopen met behulp van een internationale voorlichtingscampagne de toestroom tot een minimum te beperken.

Officieel maken de Zweden Democraten (SD, uiterst rechts) geen deel uit van de regering. De conservatieven, liberalen en christendemocraten blijven dit herhalen. En toch, op dinsdag 24 januari, toen de minister van Immigratie, Maria Malmer Stenergard, een persconferentie gaf om de nieuwe oriëntaties van het Zweedse migratiebeleid te presenteren, werd ze vergezeld door de baas van de SD in het parlement, parlementslid Henrik Vinge, die verantwoordelijk was voor de helft van de presentatie.

Een van de belangrijkste maatregelen, die twee dagen voor de bijeenkomst van de EU-ministers van Justitie en Binnenlandse Zaken in Stockholm op donderdag 26 en vrijdag 21 januari werd aangekondigd, was de lancering van een internationale informatiecampagne om de rest van de wereld te laten weten dat Zweden "het paradigma heeft veranderd" op het gebied van asiel en immigratie. Er moet "een einde komen aan de absurditeit" dat, volgens de minister, "de Zweedse overheid Zweden in het buitenland heeft gepromoot als een land met veel voordelen, waardoor mensen hierheen zijn gekomen".

"Paradigmaverschuiving

Van nu af aan zal het Scandinavische koninkrijk "niet guller zijn met asiel dan wat het Europees recht en de internationale verdragen voorschrijven", aldus Malmer Stenergard. Naast haar verzekerde Henrik Vinge, die zijn carrière begon als hoofd communicatie van de SD voordat hij een van haar leiders werd, dat de regering sinds haar aantreden op 18 oktober al veel had gedaan, met name om uitzettingen te bespoedigen.

Maar "voor een doorbraak van deze paradigmaverschuiving moeten we de informatie over het nieuwe migratiebeleid breder verspreiden", legde ze uit. Vandaar de nogal vage campagne die de regering heeft aangekondigd, gericht op Zweedse overheden in het buitenland, ambassades in Stockholm en niet-Zweedse media. In 2015 kochten Denemarken en Noorwegen krantenadvertenties in Libanon en Afghanistan om would-be bannelingen ervan te weerhouden erheen te gaan.

In maart 2020 ging Jimmie Akesson, de SD-leider, naar de Grieks-Turkse grens om folders uit te delen, waarbij hij beweerde dat Zweden "vol" was.

Malmer Stenegard zei dat het niet nodig was haar toevlucht te nemen tot dergelijke methoden : "Mond-tot-mondreclame mag niet worden onderschat", benadrukte ze, met het argument dat als "163.000 mensen in 2015 heel Europa overstaken om het kleine, koude Zweden te bereiken", dat was omdat ze wisten dat "de regels hier genereuzer waren". Op Riks TV, de extreemrechtse zender, zei Henrik Vinge dat het doel van de meerderheid was om van Zweden "het minst aantrekkelijke land in Europa" te maken, om asielzoekers en smokkelaars aan te moedigen "een ander land te kiezen".

DAT :

"La Suède lance la chasse aux sans-papiers Parmi les mesures envisagées par le gouvernement libéral conservateur, soutenu par l'extrême droite : des contrôles d'identité incluant un prélèvement ADN et l'obligation pour les fonctionnaires de dénoncer les personnes en situation irrégulière.

Sur son compte Instagram, le 5 décembre, la nouvelle ministre de l'immigration suédoise, Maria Stenergard, pose en chemisier noir, les mains à plat devant elle sur une table, comme pour montrer sa détermination. Sous son portrait, une citation tirée d'une interview qu'elle a donnée le même jour au journal Expressen ; « Ceux qui n'ont pas le droit d'être en Suède doivent être expulsés. » Dans l'entretien, elle précise que son objectif est d'« éradiquer la société de l'ombre ».

Pendant la campagne pour les élections législatives, qui ont eu lieu en septembre, la droite et l'extrême droite ont promis d'intensifier les expulsions d'immigrés clandestins. Les conservateurs,

chrétiensdémocrates et libéraux, qui gouvernent depuis le 18 octobre avec le soutien des Démocrates de Suède (SD), une formation d'extrême droite, estiment qu'ils seraient 100 000 dans le pays. Ces chiffres ne sont pas confirmés par la police des frontières, selon laquelle 18 000 personnes faisaient l'objet d'une obligation de quitter le territoire fin 2021, parmi lesquelles environ 10 000 avaient disparu. » (Artikel beschikbaar op :https://www.lemonde.fr/international/article/2022/12/07/la-suede-lance-la-chasse-aux-sans-papiers_6153409_3210.html)

Vrij vertaling

" Zweden start jacht op migranten zonder papieren

Tot de maatregelen die de liberaal-conservatieve regering, gesteund door extreem-rechts, overweegt, behoren identiteitscontroles met inbegrip van DNA-afname en de verplichting voor ambtenaren om illegale immigranten aan te geven.

Op haar Instagram-account van 5 december poseert de nieuwe minister van immigratie van Zweden, Maria Stenergard, in een zwarte blouse met haar handen plat op een tafel voor zich, alsof ze haar vastberadenheid wil tonen. Onder haar portret staat een citaat uit een interview dat zij diezelfde dag gaf aan de krant Expressen : "Degenen die geen recht hebben om in Zweden te zijn, moeten worden uitgezet. In het interview zegt ze dat haar doel is "de schaduwmaatschappij uit te roeien".

Tijdens de campagne voor de parlementsverkiezingen in september hebben rechts en uiterst rechts beloofd de deportaties van illegalen op te voeren.

De conservatieven, christendemocraten en liberalen, die sinds 18 oktober regeren met de steun van de extreem-rechtse Zweedse Democraten (SD) , schatten dat er 100.000 illegale immigranten in het land zijn. Deze cijfers worden niet bevestigd door de grenspolitie, die zegt dat eind 2021 18.000 mensen verplicht waren het land te verlaten, van wie er ongeveer 10.000 waren verdwenen."

DAT het Zweedse beleid inzake de opvang van immigranten de laatste maanden strenger is geworden. (<https://www.infomigrants.net/fr/post/46083/lapresidence-suedoise-de-lue-risque-de-repousser-encore-la-question-de-lareforme-de-lasile>, <https://fr.euronews.com/my-europe/2Q23/QI/12/en-suedela-mefiance-vis-a-vis-des-migrants-sintensifie> , <https://www.francetvinfo.fr/replay-radio/en-direct-du-monde/en-suede-lalutte-contre-limmigration-est-au-coeur-du-programme-du-nouveau-gouvernement> 5424430.html <https://www.lalibre.be/international/europe/2023/01/25/reforme-de-lasileles-etats-europeens-peinent-a-se-mettre-daccord-2SMFQ467UVHLXBQ7HGCYOIOKBM/>) '

Bovendien profiteert verzoeker van de aanwezigheid van zijn dochter in België.

Dat verzoeker zich bij zijn dochter in België heeft gevoegd.

Dat ze de vluchtelingenstatus kreeg in België.

Waar ze woont met haar man en kinderen.

DAT verzoeker sinds zijn aankomst bij zijn dochter en haar gezin woont.

Dat indien , verzoeker wordt gedwongen terug te keren naar ZWEDEN, waar hij niemand kent, dit zijn privé- en gezinsleven zal schenden.

Dat ze samen een familiekeren vormen.

DAT verzoeker sinds zijn aankomst voor zijn kleinkinderen zorgt om zijn dochter te helpen.

DAT artikel 8 van het EVRM bepaalt dat :

DIE

"1° Een ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familieën gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2° Een overheidsinstantie mag zich niet mengen in de uitoefening van dit recht, tenzij dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Artikel 1 van bovengenoemd Verdrag bepaalt dat de Staten "aan een ieder die onder hun rechtsmacht valt, de in deel I van dit Verdrag omschreven rechten en vrijheden verzekeren".

DAT dit bevoegdheidscriterium verwijst naar een in wezen feitelijk begrip, namelijk de mogelijkheid voor staten om een "bepaalde macht" uit te oefenen over een persoon. Kortom, de mogelijkheid om inbreuk te maken op iemands fundamentele vrijheden houdt ipso facto de verplichting in om hem de in het Verdrag omschreven rechten te garanderen:

"Vanuit realistisch oogpunt moet de rechtsmacht van een staat worden geanalyseerd als de bevoegdheid van deze staat om het begaan van een met het verdrag strijdige handeling te verhinderen" (zie met name VELU, R.ERGEC, "La Convention Européenne des Droits de l'Homme", BRUYLANT, BRUXELLES, 1990, nr. 77, Dossiers du Journal des Tribunaux, JT.39, LARCIER, 2003, blz. 17).

In die zin heeft het Europees Hof reeds geoordeeld dat de loutere fysieke aanwezigheid van een persoon op het grondgebied van een verdragsluitende Staat hem de door het EVRM gewaarborgde bescherming verleent, en dit ongeacht de juridische kwalificatie van het verblijf van de betrokkene (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, D.C.UNITED KINGDOM, 02.05.1997, Europees Hof voor de Rechten van de Mens, amuur/Frankrijk, 25.05.1996).

DAT artikel 8 van het EVRM niet alleen het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven beschermt, maar ook het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zodat de lidstaten en al hun staatsorganen, met inbegrip van hun overheidsadministratie, dit privé- en gezinsleven niet negatief mogen beïnvloeden.

Verzoeker stelt daarentegen dat de uitvoering van het genomen besluit zijn recht op privé- en gezinsleven onevenredig zou aantasten.

Wanneer een risico van schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven wordt ingeroepen, moet worden onderzocht of er sprake is van een privé- en/of gezinsleven in de zin van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, alvorens te onderzoeken of dit door de bestreden handeling wordt geschonden.

Wat verzoeker betreft, blijkt dat hij wel degelijk een privé- en gezinsleven met zijn dochter leidt. Inderdaad, hij woont bij haar.

Met dit element lijkt onvoldoende rekening te zijn gehouden voordat de beschikking ten aanzien van verzoeker werd genomen.

DAT het behoud van deze familiekeren voor verzoekster van essentieel belang is.

DAT het onevenredig zou zijn verzoeker te scheiden van de enige referentiepunten waarover hij beschikt.

DAT rekening moet worden gehouden met artikel 8, tweede alinea, van het EVRM, dat inmenging door de overheid toestaat mits deze bij wet is voorzien, is ingegeven door een of meer van de daarin genoemde legitieme doelstellingen en in een democratische samenleving noodzakelijk is om deze te verwezenlijken.

In het laatste geval dient de Autoriteit aan te tonen dat zij een juist evenwicht wil vinden tussen het nagestreefde doel en de ernst van de inbreuk.

Verzoeker is van mening dat de eis om naar ZWEDEN terug te keren om een tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen, geen louter formele eis is, maar nadelige gevolgen heeft voor de uitoefening van zijn recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven.

DAT volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

"Wanneer een vreemdeling in een bepaald land een gezin heeft, kan de weigering om hem tot dat land toe te laten of de beslissing om hem uit te wijzen of uit te leveren de eenheid van zijn gezin in gevaar brengen en bijgevolg het respect voor zijn gezin ondermijnen" (zie EHRM, arrest MOUSTAQUIN/BELGIUM van 18 februari 1991, R.T.D.H., blz. 385, noot van P.MARTENS).

DAT de Raad van State ook heeft geoordeeld dat "de verwijdering van het grondgebied, die de onderbreking inhoudt van de daadwerkelijke, diepe en harmonieuze sociale betrekkingen die verzoekster sinds haar aankomst in BELGIË heeft opgebouwd, zowel met haar klasgenoten als met haar gastgezin, een maatregel is die niet in verhouding staat tot het door de wederpartij nagestreefde legitieme doel" (CE, 11.02.1999, arrest nr. 78.711, RDE, nr. 102, 1999, blz. 40).

DAT is ook bepaald:

"Wanneer de vreemdeling in zijn land van vestiging familiale, persoonlijke en sociale banden heeft en niet vaststaat dat de betrokkene in een ander land dergelijke banden heeft, moet de wederpartij, om het verwijderingsbesluit toereikend te achten, uitvoerig aangeven hoe zij de belangen tegen elkaar afweegt, rekening houdend met een dwingende sociale behoefte die hij moet vaststellen tussen het recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en de legitieme doelstellingen van § 2 van voornoemd artikel 8, moet dit met name het geval zijn wanneer uit het dossier blijkt dat er elementen zijn die de reïntegratie van de betrokkene in de samenleving van het land waar hij is gevestigd, in gevaar kunnen brengen" (EG, arrest nr. 105. 428 van 09.04.2002).

In casu heeft verzoeker geen banden met Zweden.

Er is dus duidelijk sprake van inmenging, aangezien de uitvoering van het genomen besluit noodzakelijkerwijs een scheiding van verzoeker van zijn gezinseenheid zou inhouden.

DAT het bestreden besluit verzoeker verplicht om terug te keren naar ZWEDEN, een land waar hij geen familiebanden of connecties heeft, hetgeen in strijd is met artikel 8 EVRM.

AANGEZIEN overeenkomstig artikel 39/82, §4, lid 4, van de wet van 15.12.1980:

"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

DAT overeenkomstig artikel 3, lid 2, tweede alinea, van de DUBLIN III-verordening:

"Wanneer een asielzoeker niet aan de oorspronkelijk als verantwoordelijk aangewezen lidstaat kan worden overgedragen omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat asymmetrische tekortkomingen vertonen die een risico van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie inhouden de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, blijft de criteria van hoofdstuk III bestuderen om vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. »

dat op de verweerder de zorgplicht rust die hem verplicht, alvorens een beslissing te nemen, alle relevante gegevens van de zaak te verzamelen en zorgvuldig te onderzoeken, teneinde met kennis van zaken een beslissing te nemen (EG, 29.02.1996, nr. 58.328, HADAD). Met andere woorden, deze verplichting verplicht verweerder tot een volledig en bijzonder onderzoek van de gegevens van de zaak alvorens de beslissing te nemen (CE, 31.05.1979, nr. 19.671, SA.Integan).

DUS is het genomen besluit niet naar behoren gemotiveerd en schendt het artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de verplichting tot formele motivering alsmede het artikel van het EVRM.

dat verzoeker in geval van terugkeer naar ZWEDEN ontegenzeggelijk een reëel risico loopt om in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest aan onmenselijke en/of vernederende behandelingen te worden onderworpen.

d. Schending van artikel 13 EVRM

Artikel 13 van het EVRM luidt als volgt:

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook al is de schending begaan door personen die in een officiële hoedanigheid handelen.

dat in het onderhavige geval de uitzetting van verzoeker hem de daadwerkelijke uitoefening van een eventueel beroep tot nietigverklaring tegen het bestreden besluit zou ontnemen.

DAT is al beslist:

"(...) Hoe dan ook, zelfs indien wij aanvaarden dat het beroep wegens dwingende spoed is misbruikt, moeten wij erkennen dat eenieder die een zaak aanhangig maakt bij een administratieve rechterlijke instantie waar het gaat om verwijdering van het grondgebied, een subjectief recht heeft op een beslissing over de gegrondheid van zijn beroep voordat tot uitzetting wordt overgegaan, waardoor zijn beroep ten gronde bij de uitsluitend bevoegde rechter elke realiteit zou ontberen en zelfs zonder voorwerp zou worden.

dat het in een democratische samenleving elementair is dat de uitvoerende macht enerzijds de particulier in staat stelt gebruik te maken van de door de wetgevende macht erkende beroepsmogelijkheden en anderzijds de rechter in staat stelt de belanghebbende te horen, de aan hem voorgelegde zaak te onderzoeken en daarover uitspraak te doen.

dat in ieder geval, indien er nog de mogelijkheid bestaat om dit besluit nietig te laten verklaren, door de gevolgen van de nietigverklaring het besluit wordt geacht nooit te hebben bestaan.

dat de Belgische Staat derhalve verplicht is verzoeker de behandeling van zijn beroep bij de Raad van State te garanderen, hetgeen onverenigbaar is met een verwijderingsmaatregel.

dat verzoeker overeenkomstig artikel 13 EVRM aantoont dat de in het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden erkende rechten en vrijheden zijn geschonden. De schending van artikel 13 EVRM is derhalve gegrond."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een reeks persartikels van internet betreffende de politieke situatie in Zweden ten aanzien van migranten.

3.3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden.

Het middel is evenmin ontvankelijk waar verzoeker de schending aanvoert van Verordening 343/2003/EG, en het daarin opgenomen artikel 3.2, aangezien voormelde Verordening, de zogeheten Dublin II-Verordening, ondertussen al bijna 10 jaar is ingetrokken. en vervangen werd door Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013/EU).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet stipt de Raad samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aan dat verzoeker deze schending *in casu* niet dienstig kan aanvoeren. Er dient te worden benadrukt dat deze bepaling enkel betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen in de zin van de richtlijn 2008/115/EG en niet op overdrachtsbesluiten zoals bedoeld in de Verordening 604/2013/EU (zie herover RvV 8 maart 2018, nr. 200 933 (VK); RvV 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977 (VK)). Aangezien de thans bestreden beslissing een toepassingsgeval is van Verordening 604/2013/EU, is artikel 74/13 van de vreemdelingenwet hier niet van toepassing.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "*afdoende*" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 51/5 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, in het bijzonder artikel 51/5, §4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 4. (...) ”

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.
(...).”

Verzoeker betwist de vaststelling niet dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), die hem op 6 januari 2023 werd betekend, gepaard ging met een termijn voor vrijwillig vertrek van 10 dagen, die op 16 januari 2023 verstreek. Bijgevolg achtte de gemachtigde van de staatssecretaris het voor het waarborgen van een effectieve overdracht noodzakelijk om verzoeker gedwongen over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat, *in casu* Zweden.

3.3.6. Verzoeker stelt in zijn middel vooreerst dat hij “*in het geheel niet*” zou zijn gehoord. Verzoeker kan op dit punt geenszins worden bijgetreden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op 12 december 2022 werd gehoord in het kader van het zogeheten Dublin-interview en dat hij op 12 januari 2023 een gesprek had met de ICAM-coach waar hij de gelegenheid kreeg zijn persoonlijke situatie nader toe te lichten. Bovendien werd hij op 24 januari 2023 nogmaals gehoord ter gelegenheid van de interpellatie door de politie van Gent in de woning van zijn meerderjarige dochter.

Verzoeker kan onmogelijk voorhouden dat hij niet de gelegenheid zou hebben gekregen de situatie van zijn dochter of zijn gezondheidstoestand nader toe te lichten. Bovendien verzuimt verzoeker om thans nieuwe concrete informatie aan te reiken die een ander licht werpt op de motieven van het bestreden overdrachtsbesluit.

3.3.7. Verzoekers betoog dat gemachtigde van de staatssecretaris de mogelijkheid heeft om het verzoek om internationale bescherming wél te behandelen, hoewel België hiervoor niet verantwoordelijk is, is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, die niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige vordering. De verantwoordelijkheid van de Zweedse autoriteiten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming kan niet meer in vraag worden gesteld, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat een overdracht naar Zweden een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden.

3.3.8. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

De bewijslast in uitwijzingszaken ligt in beginsel bij de verzoeker, die een begin van bewijs moet aanbrengen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij, indien de maatregel ten uitvoer zou worden gelegd, zou worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM (EHRM 23 augustus 2016 J.K. e.a. t. Zweden (GK), nr. 59166/12, §§ 91-92). Degene die aanvoert dat hij een risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel (RvS 17 februari 2009, nr. 4.024 (c)).

Ter gelegenheid van de verschillende gehoormomenten in december 2022 en januari 2023, heeft verzoeker, behoudens het feit dat zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, nooit enige concrete indicatie aangereikt dat een overdracht aan Zweden voor hem een risico zou inhouden op een schending van artikel 3 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt betreffende het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling het volgende gesteld:

"De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 02.01.2023. Dhr. M.(...) verklaart in zijn hoorrecht van 12.01.2023 dat hij naar hier kwam omdat België goed zou zorgen voor asielzoekers en vanwege het gegeven dat België "sterk" is in gezinshereniging. Dhr. M.(...) heeft overigens een meederjarige dochter genaamd M.(...) S.(...) M.A. °15.10.1994, die erkend vluchteling is in België en waarmee hij gezinshereniging zou willen aanvragen. Van zodra hij recht op verblijf heeft in België zou hij zijn echtgenote en overige kinderen willen laten overkomen. Daarnaast verklaart dhr. MATAR dat hij 5,5 jaar in Zweden heeft geleefd en niet terugkeerde omdat zijn verzoek om internationale bescherming daar 4 keer geweigerd werd met een verbod om Zweden nog te betreden.

Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Zweden, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Zweden, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zweden het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Zweden, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van Zweden de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Zweden een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Tijdens zijn hoorrecht van 12.12.2022 verklaarde dhr. M.(...) dat hij over het algemeen in goede gezondheid verkeert, maar dat hij wel last zou hebben van zijn rechterarm, die niet volledig functioneert

en die hij niet volledig kan strekken. Daartegenover staande verklaart hij in zijn hoorrecht van 12.01.2023 dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem zou belemmeren om terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Aangezien er geen medische documenten in zijn administratief dossier zitten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, gaan wij ervan uit dat betrokkene in staat is om te reizen naar Zweden.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt tevens niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.”

In zijn middel citeert en bespreekt verzoeker een reeks internetartikelen over de situatie van migranten in Zweden en een aantal wetgevende initiatieven die het voor vluchtelingen moeilijker maken om aan een permanente verblijfsvergunning te geraken. Tevens worden in Zweden een aantal ontradingscampagnes georganiseerd en worden maatregelen genomen om mensen zonder papieren op te sporen.

De Raad merkt op dat de algemene politieke tendens naar een strengere houding ten aanzien van migratie niet op zijn persoonlijke situatie als zogeheten *Dublin-returnee* wordt betrokken. Er worden thans dus geen bijkomende elementen aanreikt die zouden nopen tot een andere beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM dan deze die door de Raad werd gemaakt bij de beoordeling van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen die gericht was tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 2 januari 2023.

Er kan geen schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen.

3.3.9. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94; EHRM), met name ouders en hun (minderjarige) kinderen. Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de*

gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld inzake het familieleven van verzoeker met zijn in België verblijvende dochter:

"De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 02.01.2023.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 12.01.2023 geen andere elementen aan. Gedurende de interceptie van PZ Gent van 24.01.2023 bleek tevens dat betrokkene samenwoont met zijn meerderjarige dochter mevr. M.(...) S.(...) M.A. en haar gezin. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige broers en zussen. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnert dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Een schending van artikel 8 EVRM kan hierom niet aannemelijk worden gemaakt."

De Raad stelt vast dat verzoeker op enkele loutere affirmaties na geen enkel concreet element aanreikt waaruit blijkt dat er een bijzondere band van afhankelijkheid zou bestaan met zijn meerderjarige dochter en haar gezin. Loutere samenwoning gedurende een korte periode toont evenwel niet aan dat er sprake zou zijn van een bijzondere band van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn meerderjarige dochter, waardoor dit precaire gezinsleven niet als een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden gekwalificeerd. Bovendien dringt zich de vaststelling op dat het hier niet gaat om de beëindiging van een voortgezet verblijf in hoofde van verzoeker, waardoor er, in weerwil van zijn beweringen in zijn middel, geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid, van het EVRM dient te worden doorgevoerd.

Terloops stelt verzoeker in zijn middel dat hij geen banden heeft met Zweden, hetgeen verbazing wekt aangezien hij daar meer dan vijf en een half jaar heeft verbleven, terwijl hij slechts gedurende enkele weken in België heeft verbleven en de rest van zijn gezin in Gaza verblijft (zie Dublin-interview 12 december 2022, punt 16 en 18).

3.3.10. In zoverre verzoeker in zijn enig middel de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM betreffende het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, dient te worden opgemerkt dat de schending van dit verdragsartikel niet op zichzelf kan worden ingeroepen, maar moet steeds samen met de schending van andere door het verdrag beschermde rechten en vrijheden worden opgeworpen (cf. RvS 27 mei 2021, nr. 250.710). Aangezien verzoeker de schending van dit verdragsartikel zelfstandig inroept, zonder aan te voeren dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht is geschonden, kan dit middel onmogelijk aanleiding geven tot de schorsing van de bestreden beslissing. Bovendien heeft het middel betrekking op de beroepsmogelijkheden waarover verzoeker beschikt, hetgeen geen uitstaans heeft met de wettigheid van het bestreden overdrachtsbesluit.

3.3.11. Verzoeker heeft geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3, 8 en/of 13 van het EVRM, noch van artikel 4 van het Handvest of de Verordening 604/2013/EU. Verzoeker heeft ook geen schending aangetoond van artikel 51/5 en/of 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht, noch dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er blijkt geen motiveringsgebrek of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima

facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

"WEL in het kader van een verzoek om opschorting, overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/82, §1, eerste lid, van de wet van 15.12.1980:

"Schorsing van de tenuitvoerlegging kan slechts worden bevolen indien ernstige redenen worden aangevoerd om de nietigverklaring van de bestreden handeling te rechtvaardigen, mits de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de handeling ernstige en moeilijk te herstellen schade dreigt te veroorzaken".

Meer bepaald rechtvaardigt verzoeker het bestaan van een moeilijk te herstellen risico van ernstige schade, aangezien de bestreden beslissing hem verplicht terug te keren naar ZWEDEN, waar hij vreest voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

Dat de schade moeilijk te herstellen zou zijn indien de behandeling van de aanvraag van de aanvrager vertraging zou oplopen.

Dat het bestreden besluit een besluit tot uitzetting is en dat verzoeker volgens de rechtspraak van de Raad elk belang bij de uitvoering van dit besluit verliest.

Dat hem aldus het in de artikelen 3 en 13 EVRM neergelegde recht op een doeltreffende voorziening in rechte wordt ontnomen.

OVERWEGENDE dat de Raad van Europa herhaaldelijk uitspraak heeft gedaan:

"Het risico te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen vormt duidelijk ernstige schade die naar zijn aard niet kan worden verholpen".

In de onderhavige zaak heeft verzoekster tot staving van haar vordering het risico van een onmenselijke en vernederende behandeling aangevoerd.

Verzoeker heeft derhalve een aannemelijke vordering - van schending van artikel 3 EVRM - ingesteld.

Dat bij lezing van de hierna ontwikkelde leer verzoeker geen zekerheid heeft over de toegang tot huisvesting, gezondheidszorg en werk, in de wetenschap dat hij door de Zweedse asielautoriteiten is afgewezen.

Dat het nieuwe Zweedse beleid tot doel heeft de aanwezigheid van illegale vreemdelingen te beperken.

Dat verzoeker derhalve dreigt te worden uitgewezen indien hij naar ZWEDEN terugkeert.
Aangezien het bestreden besluit een besluit is tot uitzetting van verzoeker naar Zweden op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980, moet de wederpartij de feitelijke en juridische gronden voor verzoekers uitzetting naar Zweden aanvoeren op grond van artikel 3 EVRM.
Dat, aangezien het onderhavige beroep geen schorsende werking heeft, tegen verzoeker een uitvoeringsmaatregel kan worden genomen om bovengenoemde bepalingen veilig te stellen zonder dat de aangevoerde klacht door een rechterlijke instantie wordt onderzocht.
Dat verzoeker niet kan worden gerepatrieerd zonder dat zijn situatie naar behoren en grondig door een rechter is onderzocht op een reëel risico van onmenselijke of vernederende behandeling.
Verzoeker heeft derhalve een aannemelijk beroep gedaan op schending van artikel 8 EVRM.
Dat verzoeker zich bij zijn dochter in België heeft gevoegd.
Dat ze de vluchtelingenstatus kreeg in België.
Waar ze woont met haar man en kinderen.
DAT verzoeker sinds zijn aankomst bij zijn dochter en haar gezin woont.
Dat indien verzoeker wordt gedwongen terug te keren naar ZWEDEN, waar hij niemand kent, dit zijn privé- en gezinsleven zal schenden.
Dat ze samen een familiekeren vormen.
DAT verzoeker sinds zijn aankomst voor zijn kleinkinderen zorgt om zijn dochter te helpen.
Dat de wederpartij in haar beslissing geen melding maakt van verzoekers kleinkinderen.
Dat de andere partij niet uitlegt hoe een scheiding niet in strijd zou zijn met artikel 8 EVRM.
Zij stelt enkel dat dit geen afbreuk zal doen aan verzoekers recht op een privé- en gezinsleven, aangezien hij geen afhankelijkheid heeft aangetoond. Dat verzoekster niet de gelegenheid heeft gehad die afhankelijkheid te bewijzen.
De wederpartij betwist daarentegen niet de familierelatie tussen verzoeker en zijn dochter.
dat ook aan de andere kant niet wordt betwist dat verzoeker heeft aangegeven dat hij naar hier is gekomen om zich bij zijn dochter te voegen en dat hij bij haar wenst te blijven.
dat, bij gebreke van schorsende werking van het onderhavige beroep, tegen verzoeker een maatregel van gedwongen tenuitvoerlegging kan worden genomen teneinde de bovengenoemde bepalingen te waarborgen zonder dat de grief door een rechter wordt onderzocht.
dat verzoeker niet kan worden gerepatrieerd zonder dat zijn situatie naar behoren en grondig door een rechter is onderzocht op een reëel gevaar voor schending van artikel 8 EVRM.
dat, bij de huidige stand van zaken, alleen een verzoek om opschorting het mogelijk zou maken "met spoed en op voorlopige basis" (overeenkomstig de artikelen 39/84 en 39/85 van de wet van 15.12.1980) op het onderhavige beroep te beslissen voor uw Raad en te voorkomen dat het recht van verzoeker op een doeltreffende voorziening in rechte in het gedrang komt met toepassing van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, juncto artikel 3 van het Verdrag In dit verband ontleent het EHRM, wanneer de verzoeker zich beroept op een "aantoonbare klacht" - krachtens artikel 3 van het Verdrag - twee vereisten aan artikel 13 van het Verdrag: "ten eerste, een onafhankelijk en nauwgezet onderzoek van elke klacht wanneer er redelijke gronden zijn om aan te nemen dat er een reëel risico bestaat van een met artikel 3 strijdige behandeling, en ten tweede, de mogelijkheid om de uitvoering van de bestreden maatregel op te schorten" (cursivering toegevoegd).
dat deze schending van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte, en dus van verzoeksters grondrecht, ernstige en moeilijk te herstellen schade oplevert
dat, gelet op de bijzondere omstandigheden van het geval, moet worden aangenomen dat verzoeker voldoende heeft aangetoond dat er een moeilijk te herstellen risico van ernstige schade bestaat, hetgeen het onderhavige verzoek om opschorting moet rechtvaardigen."

3.4.2.2. De vordering tot schorsing moet nochtans een uiteenzetting bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

3.4.2.3. Verzoeker beweert dat er in Zweden een risico zou bestaan op vervolging in de zin van de Conventie van Genève. De Raad stipt vooreerst aan dat in verzoekers geval een gegronde vrees voor vervolging niet in functie van Zweden dient te worden onderzocht. Bovendien staat verzoeker dit aangevoerde nadeel niet met objectieve elementen waardoor dit niet bewezen kan worden geacht.

3.4.2.4. In zoverre verzoeker zich bij de uiteenzetting van zijn nadeel beklagt over het gebrek aan toegang tot de rechter, mist zijn betoog elke grondslag aangezien hij kennelijk in staat bleek een vordering voor de Raad aanhangig te maken dat toeliet een rigoureuus onderzoek van zijn situatie door te voeren. Voor het overige koppelt verzoeker zijn betoog inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan zijn recht op privé- en gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, die hij in zijn enig middel had aangevoerd. Uit de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM in het tweede middel is evenwel gebleken dat het voorgehouden gezinsleven van verzoeker niet als een beschermenswaardig gezinsleven kan worden aangemerkt. Er is bijgevolg geen sprake van een evident nadeel zoals hierboven omschreven.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

Er is bijgevolg geen sprake van een evident nadeel zoals hierboven omschreven.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

F. TAMBORIJN